

Janko Samec

Punčka

Ta moja punčka res je čudovita
in živa vsa, čeprav je le igrača,
saj kamor koli grem, povsod obrača
oči za mano in smehlja se zvita.

Če ne pogledam je, pa srborita
spusti se v jok in zviija se ko kača,
da solz prepolna moja je brisača,
ko brišem jih raz lica ji umita.

Tako doseže vse, kar ona hoče
s tem smehom svojim, z grenkimi solzami,
ko iz srca pred mano se razjoče.

Hvaležna res sem zanjo svoji mami,
ki je prosila, da mi dal jo oče
za god je z darežljivimi rokami!



Tone Gaspari

Zimska noč

Izv. lesorez O. Gasparija.

Devetnajstletnik sem se pripeljal v svojo prvo službo tja gor, kjer se zajeda babnopoljska skledasta dolina med snežniške in kočevske gozdove. Prvo leto sem oblezel tisto okolico po dolgem in počez, pretaknil sem vsa pota in steze, kakor bi imel od kilometra. Dejal bi, da sem tako spoznal skoraj vsako ped tiste zemlje. Največkrat sem pri tem naletel na oglarja Zelnikarja, ki se ni mogel zadosti načuditi, kaj me nosi po gmajnah, ko bi vendar najlaže doma sedel v senci. Vselej sva jo potem mahnila kako uro skupaj, da mi je Zelnikar pripovedoval ter razkazoval.

»Volcje? Prav v vas jih še ni bilo!« mi je na vprašanje pojasnjeval. »Na medveda sem že naletel v Skalovcu. Na volka ne bi rad!«

Dejal sem mu, da tudi jaz zato poleti bolj pretikam okrog, ker bom pozimi doma ostajal in bral.

»Pa ja!« se je razveselil moje odločitve. »V zapečku zima hitro mineva; ne more do živega ne burja ne zver.« Potem je popravil: »Ko zameti skozi okno pogledajo, pa še v zapečku nisi varen.«

Tako je bilo naslednjo zimo. Snega je natreslo čez kolena, nato je zrastle nekaj dni pred polno luno burja ter ga razmetala po zatišjih in zaklonih. Ceste je pobrisala, vzdignila z zateglim javkanjem oblake pršiča.